

[Kai Moltke.]

at vor udenrigsminister kunne tænke alvorligt på at få ophævet kontrolpasordningen og i alle tilfælde gå i gang med sådanne ting som at drøfte mere formelle handelsforbindelser mellem os og det land, der anerkendes som en tysk stat i dag. I så fald tror jeg man kan nærme sig erkendelsen af, at der findes to tyske stater, så Danmark ikke længere stikker hovedet i busken ved officielt kun at kende den ene. Det er muligt, at man skal gå gradvis frem. Det er muligt, man ikke skal skyde den officielle, folkeretlige anerkendelse af DDR ind netop som første punkt i denne meningsudveksling. Men jeg tror, hr. udenrigsministeren vil give mig ret i, at dette til syvende og sidst bliver slutresultatet — om ikke andet vil hans partifælle hr. Per Federspiel kunne overbevise ham om det ved sin særdeles konkrete og klare formulering af, at Sovjetunionens opgave under disse forhandlinger ikke er, som det tidligere blev sagt, at erobre og forskyde, men at bevare status quo i Europa, og status quo i Europa kan nu kun være, at man bevarer tingene, som de er i øjeblikket, og som ikke kan forskydes uden en krig eller væbnede aktioner. Lad os i Tysklandsspørgsmålet, som hr. Gert Petersen fremdrog det, tage realiteterne, som de er; vi skal ikke vente på andre, men komme med vore egne bidrag.

Dernæst et andet spørgsmål. Når vi taler om det, som hedder den vestlige kulturkreds og den vestlige verden, kan jeg give den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, fuldstændig ret i, at det er mærkeligt, at vi ikke hører mere om Grækenland, for i Grækenland har vi en ganske særlig udvikling, som må påkalde interesse.

Det ene resultat af Europarådsaktionen er, at nu forsyner USA Grækenland med svære våben. Det er galt, og her vil jeg opfordre til, at man siger så tydeligt som muligt, at det vil vi arbejde imod med hænder og fødder, for det er at styrke diktaturet i Grækenland.

Det andet resultat er, at der er opstået en labil situation. Hr. Stinus nævnte, at der var tilløb til en tilnærmelse fra Grækenland til visse østlande. Ja, der findes handelsaftalen mellem den græske junta og Sovjetu-

nionen af 30. december 1969, som er temmelig fortrolig; ved den nedsætter man toldsatserne på sovjetiske varer med 50 pct. og meddeler det til fællesmarkedet. På den anden side tilbyder Sovjetunionen til gengæld at anlægge kraftværker i Grækenland og investere i geologiske forskninger i det nordlige Grækenland efter kul og tørv, og man udvider feltet ved at hjælpe juntaen i det makedoniske distrikt. Amerika leverer våbnene, de andre leverer de moralske våben ved økonomisk at støtte juntaen.

Baggrunden bliver ikke mere smigrende, når man ser henvendelsen fra den venstreorienterede socialistiske organisation, EDA, og Grækenlands såkaldte indrekommunistiske parti, hvoraf det fremgår, at disse partier, der er valgt til at repræsentere Grækenland, nu fra en mærkelig side forhindres i at udøve deres lovlige rettigheder, idet man i Prag her i januar måned lukkede flygtningekontorerne, besatte det græske kommunistiske partis lokaler og opfordrede disse organisationer til at ophøre med deres virksomhed.

Det bliver heller ikke bedre, når denne linje overføres på Spanien, hvor der på den ene side er den situation, at Asturiens minearbejdere strejker i kulminerne, medens på den anden side en repræsentant fra det spanske udenrigsministerium i Moskva foranlediger, at Sovjetunionen sender kulreserver til det Spanien, som netop befinder sig i krig med sin arbejderbevægelse.

Hvis vi skal se på, hvordan fascismen bekæmpes, så ligger det i øget støtte, ikke i en afskrivning af Grækenlands- og Spaniensaktionerne, men i, at vi, uanset hvad to stormagter foretager sig på disse felter, i alle tilfælde her i Norden udviser praktisk solidaritet med det kæmpende spanske og græske folk og deres socialistiske og demokratiske organisationer.

Erik Kragh: Vietnam har været debatteret så ofte og så indgående, at der næppe er grund til noget længere indlæg, og jeg skal derfor indskrænke mig til en kort omtale af nogle hovedpunkter.

Kommunisternes strategi har i de forløbne år bygget på tre hovedelementer: Vietcongs lokale guerillakrig, anvendelsen af regulære nordvietnamesiske troppeenheder